

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 3 Μαρτίου 1957 (Π.Ο.Η.)
"Ετος ΙΑ'. Αριθ. 255 Τιμή Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 24.968

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωστραμικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ

Ἀναδημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἄρθρον τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἀγιορείτου Ὁσίου Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσίου ἐκ τῆς «Ἀγιογ. Βιβλιοθήκης».

Μετὰ τὴν ἄνοδον εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν τοῦ νῦν προκαθημένου Μακαριωτάτου κ. Δωροθέου, παρετηρήθη ἁσυνήθης τις ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας δραστηριότης, ὀφειλομένη ἁσφιλῶς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ὅπως τὰ ἡμελημένως κείμενα ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, εὑρουν τὴν ὁδὸν τῆς ὀριστικῆς τακτοποιήσεώς των.

Ἡ τοιαύτη σπουδὴ τοῦ Μακαριωτάτου, ἐνεθάρρυνε τοὺς πονοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πανταχόθεν, διὰ διαφόρων δημοσιευμάτων, εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ πολιτικὸν Τῦπον, διευτυλοῦντο διάφοροι, συνεργοῦσαι πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπόψεως, ἐπὶ τῶν ἀνανικνουμένων θεμάτων.

Τὰ περισσότερα προκαλέσαντα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἀγίου Ὁρους θέματα, ἦσαν ταῦτα: 1) Ἄρσις τῶν μέτρων βίας κατὰ τῶν τηρούντων τὸ παλαιὸν ἐσχατολόγιον εὐσεβῶν χριστιανῶν. 2) Ἀποστολὴ τῶν ἐν ταῖς διαφόροις Μητροπολίταις ἀπασχολουμένων ἀγιορειτῶν εἰς τὰς λεγὰς μετανοίας των.

Ἐκφράζομεν τὴν ἄδολον χαρὰν μας καὶ τὴν βαθεῖαν ἱκανοποίησιν μας, πρὸς τὸν τοιαύτην σχόντα εὐτολμίαν καὶ ἀπόφασιν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκοπὸν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, καὶ διάπυρον ἀναπέμπομεν εὐχὴν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως ἐνισχύσῃ αὐτὸν εἰς τὸν καλὸν τοῦτον ἀγῶνα, ἐκ τῆς ἐκβάσεως τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ πρὸς τὰ πρόσω πορεία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἡ παρτάσις θλιβεράς καταστάσεως, μεθ' ὅλων τῶν ἐπιζημιῶν διὰ τοὺς πιστοὺς συνεπειῶν.

Τὰ θέματα ταῦτα, αἵτινα διὰ τοῦ χρόνου κατέστησαν προβληματικά, προήλθον δυστυχῶς ἐξ ἡλατμένου σεβασμοῦ πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τοὺς

Ἱ. Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξ ὑποτιμήσεως τοῦ παράγοντος τῆς κοινῆς Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας.

Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος (1) ἄρθρον, περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, τοῦ πολλοῦ Γέροντός μου καὶ καθηγουμένου, ἀποτελεῖ συμπύκνωσιν τῆς σημασίας του διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν μας, καὶ ἐκφράζει τὸν πόνον τοῦ Ἀγίου Ὁρους, διὰ τὴν ἀνευ ἀποχωρήτων λόγου, δλεθρίαν διαίρεσιν τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀψυχολογήτου ἐκτροπῆς ἐκ τῶν παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ δὲν ἀναγνωρίζομεν τὸ δικαίωμα εἰς τὴν ἐκάστοτε διοικοῦσαν Ἐκκλησίαν, ὅπως ἀποφασίζει παρὰ τὴν κειμένην Ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῆς, διότι τοιοῦτον δικαίωμα στερεῖται.

Ἐὰν καθ' ὑπόθεσιν ἡ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγή τοῦ λεγομένου νέου ἡμερολογίου δὲν προεκάλει τὸν διχασμὸν, τὰς πανταχόθεν διαμαρτυρίας, τὴν διάσπασιν τῆς ἐνότητος ἐν τῇ δημοσίᾳ λατρείᾳ, τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς διωγμούς, τὴν ἀποξένωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ κοινοῦ μετὰ τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν κλίματος, θὰ ἤρκει μόνον τοῦτο, διὰ τὰ κατασιγῇ ἡ Ἐκκλησία μας ὑπόδικος καὶ πεπτωκυῖα εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ὁρθοδόξων λαῶν.

Ἡ σταθερὰ καὶ πείσμων ἀντίθεσις ἀπὸ μέρους ἑνὸς δλοκλήρου ἐκατομμυρίου πιστῶν, βαθύτατα πιστῶν καὶ ἐκλεκτῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας μας, πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀπὸ τριάνοντα δύο ἐτῶν, εἶναι πραγματικότης συντριπτικὴ. Μὴ νομισθῇ, ὅτι ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀποτελεῖ μειοψηφίαν ἐν τῷ συνόλῳ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

(1) Εἰς τὸ Περιοδ. «Ἀγιογ. Βιβλιοθήκη» ὅπερ ἀνεδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον.

γιωτάτης Ἐκκλησίας μας. Ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ ἀκαθόριστον, πλὴν μέγιστον πλῆθος τῶν ἀγνοούντων καὶ ἀδιαφόρων διακειμένων πρὸς τὰ θέματα ταῦτα, καὶ ἐὰν ἐξαίρεσωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ψυχρῶν πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τότε θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἅτινα καθορίζουν τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ βάθος τοῦ ἐκκενρωτοῦ παλαιομερολογιακοῦ ζητήματος.

Ἡ θέσις ἐν προκειμένῳ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι σοβαροτάτη, εἰς τὰ ὅμματα τῶν ἐμοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὕτω ἀνάλυτος ἔναντι τῶν ἔσθθεν καὶ ἔξωθεν κατευθυνομένων κατηγοριῶν, ἐπὶ ἀθετήσει Πατερικῶν ὁρίων, καὶ οὕτω αἰρᾶται ἡ καύχησις ἡμῶν καὶ ἡ ὑπεροχικὴ στάσις ὡς Ὁρθοδόξων.

Περὶ σφόδρα ἀπὸ κάθε ἄλλην περιόδον ἔχομεν ἀνάγκην ἐνότητος καὶ εἰρήνης. Μόνον ἡ ἐπιστροφὴ μας εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον θὰ ἐξασφαλίσῃ αὐτὴν τὴν ποθητὴν εἰρήνην, διὰ τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν τῶν εὐλαβεστάτων παλαιομερολογητῶν, ὧν ἡ ζωτικότης καὶ ἡ ἀναμφίλεκτος ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἔχει νὰ πορίσῃ εἰς αὐτὴν ἀνυπολόγιστους δυνατοτήτας αἵγλης. Εἰς αὐτὰ τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἂς στραφῇ ἡ στοργὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς προσπάθειάς της κατὰ τόσων ἐχθρῶν καὶ διὰ νὰ ἴδωμεν εὐλογημένας ἡμέρας παρὰ Κυρίου.

ΕΡΓΟΝ ΥΨΙΣΤΗΣ ΟΦΕΛΕΙΑΣ

Ἀπὸ ἔτους καὶ πλέον ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀγωνίζεται ἡρωϊκῶς ὄχι μόνον νὰ κατανικήσῃ καθημερινὰ ἐμπόδια καὶ νὰ δώσῃ τὸν ρυθμὸν τῆς κανονικῆς λειτουργίας εἰς τὴν κίνησίν μας, ἀλλὰ καὶ νὰ προωθήσῃ τὸ ζήτημά μας μέχρι μιᾶς λύσεως σοβρᾶς, ἣτις θὰ ἀξιοποιεῖ τὸν ὅλον ἀγῶνα καὶ θὰ ἐξησφάλιζε τὴν Νίκην.

Τὸ ἔργον αὐτὸ εἶναι χαλεπώτατον, διότι ὑπάρχουν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἠθελημένη προκατάληψις τῶν ἀρμοδίων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἕνα περιεργον σύμπλεγμα ἀνοησίας καὶ συμπεριόντων ὁρισμένων «οὐκείων». Θὰ πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἐνὸς τοιούτου ἔργου θὰ ἀποτελέσῃ πηγὴν ὑψίστης ὠφελείας ὄχι μόνον διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν γενικώτερον.

Εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα θὰ προσδώσῃ κῦρος καὶ θὰ περιχαρᾶσθῃ τοῦτον ἑναντίον πάσης ἐπιβουλῆς. Θὰ καταστήσῃ τοῦτον σεβαστὸν καὶ θὰ ἀξιοποιήσῃ κόπους καὶ θυσίας ὁλοκλήρου τριακονταετίας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινωνίαν, εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα καὶ ἄδολον λαόν μας θὰ δοθῇ μία ἐπὶ πλέον δύναμις (τὸ ὑγιὲς συντηρητικὸν καὶ παραδοσιακὸν πνεῦμα) διὰ νὰ καταπολεμήσῃ τὰ στίφη τῶν διαφόρων προπαγανδιστῶν, τὰ ὅποια ὑπὸ ποικίλα ὀνόματα λυμαίνονται τὴν εὐλάβειαν καὶ τὴν συνείδησίν του.

Τὴν πατρικὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν βαθυτέραν ἡθογραφικὴν φυσιογνωμίαν ἐνὸς λαοῦ δὲν τὴν διαφυλάττουν αἱ καλλιμάρμαροι Σχολαί, τὰ βαρύνμα ὀνόματα, τὰ πολυτελῆ περιοδικὰ τὴν περιφρουροῦν τὰ τίμια καὶ ἀμόλυντα στήθη τῶν ἀφάνων, τῶν ἀπλοϊκῶν, τοῦ ἁγίου πλήθους, τὸ ὅποιον συν-

δέεται μὲ τὰς πηγὰς τοῦ ἐθνικοῦ του δυναμισμού (ἡ δροσερωτέρα τῶν ὁπίων εἶναι ἡ ὀρθοδοξία), κατὰ τρόπον ἐνστικτώδη καὶ αὐθόρμητον, καὶ ὡς ἐκ τοῦ του σταθερὸν καὶ ἀναπόσπαστον.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν κατ' ἔστασιν ἐξ ὑποχρεώσεως πρὸς τὴν Ἰδέαν ἀγωνίζεται νὰ ἀξιοποιήσῃ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ.

Ὅταν θὰ ἐπιστῇ ὁ καιρὸς καὶ θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἀνοιγῶσιν βιβλιοί, τότε θὰ ἐκτιμήσουσιν ἅπαντες τὴν σύνεσιν, τὴν διορατικότητα καὶ τὴν πίστιν μεθ' ὧν ἀνήρχετο τὸν ἀπότομον αὐτὸν Γολγοθᾶν τῆς Ἰερᾶς τῆς Ἀποστολῆς.

Ἡ παρούσα στήλῃ δὲν ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν δημογωγίαν, ἀλλὰ μόνον τὴν κατεύθυνσιν καὶ τὴν ὑπόδειξιν, τὸν ἔλεγχον πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις (ὅσον αὐστηρὸς καὶ σκληρὸς καὶ ἄν εἶναι) καὶ τὴν περιφρούρησιν τῆς ὥραίας Ἰδέας.

Κατὰ συνέπειαν παρακολουθοῦσα βῆμα πρὸς βῆμα τὰς ἐνεργείας τῶν ἐντεταλμένων ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ τὰ ὅσα ἀνωτέρω ἀναγράφονται, ἀλλὰ καὶ νὰ συστήσῃ τὰ κέτωθι, ὡς ἀπαραιτήτους προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Δὲν πρέπει νὰ κατευθύνῃ τὰς σκέψεις οὐδενὸς κατὰ τὸ στάδιον τῆς ἐπιλύσεως τοῦ θεμελιώδους αὐτοῦ προβλήματος τυφλὸς φανατισμός, ἀλλὰ σύνεσις καταυγαζομένη ἀπὸ τὸν προβολέα τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων καὶ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς τὸ ἄφθιτον κλέος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι τοιαύτη σύνεσις ἐπεδείχθη καὶ ἐκ μέρους σοβαρῶν καὶ ὑπευθύνων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, τῶν ὁπίων αἱ διαθέσεις ἐβολιδοσκοπήθησαν καταλλήλως.

Ἀναπολοῦμεν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ ἱερὰ καὶ σεβασμία ἡμῶν κίνησις, ἡ συνεχίζουσα τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀναποσπᾶστος οὕσα συνδεδεμένη μετὰ τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ ἔχῃ ἐπιτύχει τὴν λαμπράν της νίκην. Τότε συγκινημένοι θὰ ἀνακράξωμεν «Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ». Τότε ὅλοι, ὅσοι εἰργάσθησαν διὰ τὸ ἔργον αὐτὸ (ἀνεξαρκῆτως τοῦ βαθμοῦ τῆς συμβολῆς των) θὰ αἰσθάνωνται τὴν δικαίαν χαρὰν, τὴν ὁποίαν χαρίζει ὁ Δίκαιος Ἀθλοθέτης.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅμως τοῦ θριάμβου καὶ τῆς νίκης χρειάζεται προσευχή, πειθαρχία, σεβασμός. Εἶναι καιρὸς νὰ ἀναφωνήσωμεν ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς τὸ πικρὸν διὰ τοὺς ὀλίγους καὶ χαρμόσυνον διὰ τὸ πλῆθος: «Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε. Ἐκαστος ἂς ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἐὰν εἶναι πιστὸς ἢ ἔμφορος τῆς πίστεως.

ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ θαυμαστὴ καὶ μεγάλη ἀρετὴ τῆς ἀγάπης ἀπὸ Ἐκείνον τὸν ὕψιστον καὶ υπερτέλειον Θεόν, τὸν ὅποιον λατρεύομεν, ἔχει τὴν πρώτην ἀρχὴν της. Πόσον εὐτυχεῖς ἤθελαν νὰ εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἂν εὐρίσκετο τοῦτο τὸ οὐράνιον μύρον μέσα εἰς τίς καρδιὰς τους! Δὲν θὰ ἦτο πλέον ὁ ἕνας γυμνὸς καὶ ὁ ἄλλος μὲ χρυσὰ φορέματα ἐνδεδυμένος· δὲν θὰ ἔβλεπες πλέον τὸν ἕνα νὰ πεινᾷ καὶ τὸν ἄλλον νὰ

ἔχη τὴν τράπεζάν του πάντοτε γεμάτην· ἡ ἀγάπη ποὺ εἴχομεν πάντοτε μέσα εἰς τὰς καρδιὰς μας, δὲν θὰ ὑπέφερε τόσῃ ἀδικίαν καὶ ἀνισότητά· δὲν θὰ μᾶς ἄφηνε νὰ βλέπωμεν τοὺς ἀδελφούς μας εἰς κατάστασιν κατωτέραν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας· ἂν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἑκατοῖκα μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας, ποὺ πλέον ἔριδες καὶ μάχες; Ποῦ νὰ εὖρης πλέον τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος; Ποῦ ν' ἀκούσης ἀδικίαν καὶ καταδυναστείαν; οὐδὲ δόλος, οὐδὲ ὑπόκρισις, οὐδὲ ψεῦδος, οὐδὲ ἀπάτη ἤθελε φαίνεται ποτε εἰς τὸν κόσμον. Ἡ συκοφαντία, ἡ κατάκρισις, ἡ ἀρπαγή, ἡ πλεονεξία, ὁ φθόνος θὰ ἐφευγαν τόσον μακρὰν ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅσον μακρὰν εἶναι τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς τὰ καταχθόνια.

Δὲν θὰ ἦτο πλέον «ἔχω» καὶ «ἔχεις». Ἰδικόν μου καὶ ἰδικόν σου. «Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς κοινὰ θὰ ἦσαν εἰς ὅλους· ὅλοι θὰ τὰ ἀπολάμβαναν μὲ εἰρήνην· ὅλοι θὰ τὰ ἔχαιροντο μὲ ἡσυχίαν, χωρὶς καὶ φόβον. Φθονερὸς δὲν θὰ ἦτον· ποίος νὰ τὰ φθονήσῃ; Ἐπίβουλος δὲν θὰ εὕρισκετο· ποίος νὰ τὰ ἐπιβουλεύσῃ; Ἐνας παράδεισος θὰ ἦταν ὁ κόσμος· ἕνας οὐρανὸς θὰ ἐγίνετο ἡ γῆ· οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐκατασταίνοντο ἄγγελοι ἐπίγειοι.

Ἡ ἀγάπη μοναχὴ δύναται νὰ ξεριζώσῃ κάθε κακίαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ παύσῃ ὅλα τὰ ἀναρίθμητα κακά, νὰ φέρῃ τὴν εἰρήνην μέσα εἰς τὰς πολιτείας, νὰ γεμίσῃ τὴν γῆν ἀπ' ὅλες τὰς εὐτυχίας τοῦ οὐρανοῦ, νὰ πλουτίσῃ τὸν κάθε ἕναν μὲ ὅλα τὰ καλὰ.

Ὅταν ἡ ἀγάπη φυτευθῇ μέσα εἰς τὴν καρδίαν μας εἶναι ἀδύνατον νὰ μείνῃ ἀτελεσφόρητος καὶ ἄκαρπος. Εὐθὺς βλαστάνει τοὺς οὐρανίους καὶ εὐθαλεῖς κλάδους τῆς, εὐθὺς παρηγοιάζει τοὺς ὠραίους καὶ γλυκεῖς καρπούς τῆς. Οἱ ξένοι εὕρισκουν ὑποδοχὴν, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀγάπη· οἱ ἀσθενεῖς ἔχουν ἐπισκεψιν, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἀγάπη· ἡ ἀγάπη δίδει ἔνδυμα εἰς τοὺς γυμνοὺς, τροφὴν εἰς τοὺς πεινασμένους, εἰς τοὺς ὁρμινούς ἀντίληψιν, εἰς τὰς χήρας προστασίαν, παρηγορίαν εἰς τοὺς λυπημένους. Ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ ἀγάπη, εὕρισκουν ἀγάπην οἱ ἀπηλπισμένοι. Ποιοὶ ταράττονται, καὶ δὲν τρέχει ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει ἀγάπην, νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ; Ποίος ἀμαρτάνει, καὶ δὲν προφθάνει ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει τὴν ἀγάπην, διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ; Ποίος ἀσθενεῖ, καὶ δὲν συμπάσχει ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει τὴν ἀγάπην;

Ἡ ἀγάπη εἶναι τόσον ἀναγκαῖα διὰ τὴν σωτηρίαν μας, ὅσον ἀναγκαῖα εἶναι ἡ τροφὴ διὰ τὴν ζωὴν μας. Χριστιανοί, μίαν ἀρετὴν τόσον ἀναγκαίαν καὶ τόσον εὐκόλην, μίαν ἀρετὴν, ὅπου μᾶς πλουτίζει ἀπὸ κάθε εὐτυχίαν, διὰ τί τόσον πολὺ τὴν ἀμελοῦμεν; Διὰ τί ἐσβήσθη ἡ ἀγάπη, ἡμεῖς δοκιμάζομεν τόσα πάθη εἰς τὸν κόσμον.

Ἐπαυσεν ἡ ἀγάπη, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εὕρισκόμεν προστατίην εἰς τὴν ἀνάγκην μας, δὲν ἔχομεν σύμβουλον, δὲν ἔχομεν κανένα νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τὰς θλίψεις μας.

Ὡ ἀγάπη, ἀρετὴ θεῖα, ἦλπε λαμπρότατε τῶν ψυχῶν μας, ἐσὺ δύνασαι νὰ ἐξορῇς ὅλα τὰ κακὰ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ νὰ φέρῃς ὅλες τὰς εὐτυχίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄν δὲν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος νὰ θερμάνῃ τὴν γῆν, ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀπολαύσωμεν τῆς γῆς τὰ ἀγαθὰ.

Εὐὺ δὲν ἔλθῃ εἰς τὰς ψυχὰς μας, εἶναι ἀδύνατον νὰ χαροῦμεν τὰ κάλλη τοῦ οὐρανοῦ.

Νικηφόρος Θεοτόκης

Εὐθαρσεῖς ἀπάντησεις

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΠΛΑΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰ δὲ ὁ λόγος, ὅτι ἡ ἐν Σαρδικῇ διατάσσεται, τὸν Ρώμης ἐξετάζειν τὰς τῶν ἐτέρων ἐνοριῶν ψήφους, πολλαχόθεν ἔχει τὸ εὐκατάλυτον. Ἡρῶτον μὲν, ὅτι Τοπικὴ οὖσα, ἀνατίθεται ὑπὸ τῆς Οἰκουμένης; Δ' Συνόδου. αὕτη γὰρ τῷ Κωνσταντινουπόλεως ἀρχιερεὶ μᾶλλον τὰς ἐτέρων κρίσεις ἐξετάζειν ἀπένειμεν. Δεύτερον ὅτι ὁ ταύτης προεδρεύσας Ὁσίος Κόδρουβης, τῷ Ἀρειανισμῷ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ βίου καὶ τῇ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου καθαιρέσει ὑπέγραψεν, ἐναντίᾳ τῇ οἰκείᾳ χειρογραφίᾳ καὶ τῇ γνώμῃ ἣν ἔχουν ἐν Σαρδικῇ ἐγνωρίζετο διαπραξάμενος. Τρίτον, ὅτι Μάρκελλον καὶ ἄλλους τινὰ αἰρεσιώτας, εἰ καὶ τῆς ἀκριβείας ἀγνοία, ὅμως ἀθώους ἀποφηνάμενη, ἀσχύνην ὥφλησε. Καὶ γὰρ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τὰς ἐκείνης ἀλογήσασα, ὑπὲρ αὐτῶν ὡς ἀμαθεῖς καὶ ἀνεξετάστους ψήφους, πάσης αὐτοὺς ἱερωσύνης εἰς τέλος ἐξεκήρυξε. Τεταρτον ὅτι μερισθέντες οἱ συνελθεῖν ὁμολογῶντες ἀλλήλοις, οἱ μὲν τὴν Σαρδικὴν, οἱ δὲ τοὺς Φιλίππους κατέλαβον καὶ καταστασιάζοντες ἀλλήλων καθαιρέσεις καὶ ἀναθεματισμοὺς ἐψηφίζοντο. Πέμπτον, ὅτι ἡ Καρθαγηνὴ Σύνοδος μικροῦ ἔτη δύο καὶ δέκα εἰς ἀκριβείαν ἐξαναλώσασα τῶν ζητουμένων, οὐ μόνον οὐδὲν αἰδέσιμον ἀπένειμε τῇ ἐν Σαρδικῇ, ἀλλ' οὐδὲ ὅτι γέγονεν ἡξίωσεν εἰδέναι.

Εἰς δὲ τοὺς Κανόνας ἐγκύψασα τῆς Α' Συνόδου, γράφει ἀποτόμως πρὸς Κελεστίνον τὸν Ρώμης (ἥδη γὰρ οὗτος τρίτος ἀπὸ Ζωσίμου τὸν θρόνον ἐχειρίζετο τῆς Ρώμης) μηκέτι τολμῶν τὸν Ἀρχιερέα Ρώμης τὰς ἐτέρων ἀναψηλαφᾶν ψήφους, ὡς ψήφους, ὡς μηδενὸς κανόνος τοῦτο κελεύοντος, ὅτι πολλάκις οἱ Ρωμαῖοι κατὰ Θεοῦ Ἀρχιερέων ἀλόγως ὁρμήσαντες, ἐκείνους μὲν μικρὸν ἢ οὐδὲν παρελύψαν, ἑαυτοὺς δὲ αἰσχύνης μεγάλῃς ἐνέπλησαν. » (Σύνταγμα Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων Ράλλη—Ποτλῆ, Τόμ. Δ'.

Ἐκτὸς ὅμως τούτων πάντων, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς κ. Γ. Μουρική, οὐχὶ μόνον ὡς χριστιανὸν ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλληνα: Διὰ τί νὰ λησμονοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, τὴν ἐχθρικὴν ἀντιχριστιανικὴν καὶ ἀπάνθρωπον συμπεριφορὰν τοῦ λατινισμοῦ ἐναντι τοῦ ἡμετέρου ἔθνους διὰ μέσον τῆς Ἱστορίας; Ἀγνοοῦμεν οὐδὲ ὁ λατινισμός, εἴτε ὁ εἰδωλολατρικὸς λατινισμός, εἴτε ὁ μεταγενέστερος, ὁ ἐνδεδυμένος τὸ παπικὸν ῥᾶσον, πάντοτε σταθερῶς καὶ πεισμόνως, ἐπεδίωξεν τὴν πλήρη ἐθνικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτιστικὴν ἡμῶν ἐξουθένωσιν καὶ ἐξαφάνισιν; Ὅτι πάντοτε ἀδιακόπως ἀπειλεῖ ἡμᾶς μὲ πλήρη ἐθνικὴν καὶ φυλετικὴν ἐξόντωσιν καὶ ἀποτελεῖ τὸν μέγιστον κίνδυνον κατὰ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ὑποστάσεως; Λησμονοῦμεν καὶ δὲν παραδειγματιζομένη τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν φραγκοκρατίαν τοῦ 10ου, 11ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου αἰῶνος, ἀπὸ τὰς σφαγὰς, τὰς ἀτιμώσεις, τὰς δολοφονίας, τὰς βεβηλώσεις, τὰς ὑποδουλώσεις ἐν πυρὶ καὶ σιδήρῳ, τὰ δάκρυα, τὰ αἵματα, τοὺς ἐμπρησμούς, τὴν δουλείαν τῶν «Σταυροφόρων»; Λησμονοῦμεν τὴν νεωτέραν ἱστορίαν τοῦ ἔθνους μας μὲ τὴν ἐχθρικὴν καὶ ἐπίβουλον συμπεριφορὰν

τῶν παπολατινικῶν ἔθνων κατὰ τῆς πατρίδος μας ;
Πότε ὁ παπισμὸς ἐτήρησε δοθείσας υποσχέσεις
πρὸς τοὺς Ἕλληνας ;

Ἡμεῖς πάντως, ὡς Ἕλληνες, ὡς ὀρθόδοξοι, ὡς
κληρονόμοι τοῦ πατρικοῦ θησαυροῦ τῆς ὀρθοδοξίας,
συμφώνως πρὸς τὴν «Ἐγκύκλιον τῆς Μιάς, Ἀγίας.
Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς κατ' ἀνατολὰς Ὁρθο-
δόξου τοῦ Χριστοῦ Ἑκκλησίας» τοῦ ἔτους 1848,
Διακηρύσσομεν ὅτι : «Κρατῶμεν τῆς ὁμο-
λογίας, ἣν παρελάβομεν, ἀδόλον, ἀποστρεφόμενοι
πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ διαβόλου.
Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν, κατελέγχει ἑλλειπῇ τὴν
κεκηρυγμένην Ὁρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πε-
πληρωμένη ἤδη, ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε
αὔξησιν, μήτε μείωσιν, μήτε ἀλλοίωσιν. Ἀλλ' ἦν
τινα οὖν καὶ ὁ τολμῶν ἢ πράξει ἢ συμβουλευσάι
ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἥδη ἠρηγήθη τὴν πίστιν τοῦ
Χριστοῦ, ἥδη ἐκουσίως καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον
ἀνάθεμα, διὰ τὸ βλασφημῆσαι εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ
Ἅγιον, ὡς τάχα μὴ ἀρίτως λαλήσαν ἐν ταῖς γραφαῖς
καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις. Ἀπαντες οὖν οἱ νεω-
τερίζοντες, εἴτε αἰρέσει, εἴτε σχίσματι, ἐκουσίως ἐ-
νεδύθησαν κατὰραν ὡς ἱμῖνοιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε
Πατριάρχαι, κἂν τε κληρικοί, κἂν τε λαϊκοί, κἂν
Ἀγγελοι ἐξ οὐρανοῦ».

Μετά πάσης τιμῆς καὶ ἀγάπης
Ἰαν. Β. Ἀλεξόπουλος
Πάτριαι, Μαΐζωνος 118

Ἱερατὶ Ἀποδημία

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Εὐλογημένοι, ὅσοι καταλιπόντες τὸν κόσμον καὶ
τὰ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ πάντα σκύβαλα ἡγήσαντο, ἐμα-
κρύνθησαν φυγαδεύοντες καὶ τὸν μονήρη ἅμα καὶ
ἀγγελικὸν βίον προσελάμβανον, ἠδύλοισιν ἐν τῇ ἐρή-
μῳ, ἐν σκέπῃ τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς Κυ-
ρίας Θεοτόκου, κατὰ τὴν βεβαίαν πρὸς ἡμᾶς καὶ
ἀσφαλὴ ΑΥΤΗΣ ἀπαγγελίαν.

Μακάριος, ὅστις κρατήσῃ ἄχρι τέλους τὴν καλὴν
ταύτην ὁμολογίαν καὶ τὰς πανουργίας τοῦ Πονηροῦ
ἀπάσας καταβάλλῃ, ὅτι τῷ νικῶντι ἐτοιμάζεται στέ-
φανος ἀφθαρτος.

Ἡμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ οἰκοῦντες καὶ τῇ σαρκὶ
δουλεύοντες, μὴ ἀπογνόντες οὐχ ἥττον τὴν σωτη-
ρίαν Ὑμῶν ἐδεόμεθα ἀφ' Ἰωάννου χρόνου δύο τινῶν
καταξιώθῃναι, πρὶν ἢ ἐκδημῆσαι πρὸς Κύριον. Λέ-
γω δὴ τῆς ἐν τούτῳ τῷ Ὅρει προσκυνήσεως καὶ
τοῦ τόπου, οὗ ἔστησαν οἱ πόδες ΑΥΤΟΥ.

Τοῦ πρώτου ἡξιώθημεν κατὰ τὸ ἀπὸ 30 Σε-
πτεμβρίου ἄχρι 1ης Ὀκτωβρίου Σωτηρίου ἔτους
1956 χρονικὸν διάστημα μετὰ τοῦ Ἱερέως καὶ Πα-
τρὸς ἡμῶν Ἀντωνίου Παλακαλουσίου ἐφημερεύον-
τος ἐν τῷ κατὰ τὴν Λάριαν Ἱερῷ Ναῷ τοῦ ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, (τρίτον ἡδη
τὰ ἱερὰ λείψανα προσκυνούντες). Ὅστις, ὁ τῷ Θεῷ
ἱερατεύων, δις ἀπὸ τοῦ 1951 κατέφυγεν εἰς ΑΘΩ-
ΝΑ ὡς εἰς λιμένα σωτηρίας, φεύγων τὴν μανίαν
τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Ἐπισκόπων, ἐπιζητούντων
βίβ ἀφελεῖν ἀπ' αὐτοῦ τὰ τε ἱερὰ ἐνδύματα καὶ τὸ
σχῆμα καθ' ὅλου καὶ εἰδ' οὕτω ταῖς φυλακαῖς ἐνα-
πορριφθῆναι μ' ὅλον ὅτι δις εἰς δίκην εἰσαχθεὶς ἐνώ-

πιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ὡς αὐθαιρέτως
καὶ μὴ κανονικῶς τάχα τὴν ἱερωσύνην προσκτησά-
μενος, δις ἀπηλλάγη καὶ ἀνεγνωρίσθη, ὅτι κανονι-
κῶς ταύτην ἔλαβε. Ἀλλ' ἔλεως γένοιτο Κύριος ἐπὶ τε
τοῖς διώκουσιν ἡμᾶς καὶ ἡμῖν τοῖς διωκομένοις.

Ἐν πλῶ πρὸς ΔΑΦΝΗΝ ὄντες καὶ ἀτενίζοντες
ἐπὶ τὸ ΟΡΟΣ, ἐγνωμεν τοῦτο ὡς ἀληθῶς Περιβό-
λιον τῆς Θεοτόκου τοῦ Θεοῦ δωρησαμένου τοῦτο
ΑΥΤΗ. Ἀνερχόμενοι εἰτα πρὸς Ἱερὰν Μονὴν ΕΗ-
ΡΟΠΟΤΑΜΟΥ, μεγάλως ἐδυσχέραινον, ἐγὼ τοῦλά-
χιστον, διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ τραχὺ τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ
προσκυνήσας ἐν τῇ Μονῇ τὸ Τιμιον Εἶδον καὶ τὰ λ-
λα Ἱερὰ λείψανα, τὸ λοιπὸν τῆς ὁδοῦ ραδίως ὑπέ-
φερον, ὡς ὑπὸ ἀοράτου τινὸς δυνάμεως ἐνισχυθεὶς.

Καταπλήττει μου τὸν νοῦν καὶ ἐξιστᾷ τὸν λογι-
σμὸν ἢ ἐν τῷ Ὅρει ὑπάρχουσα πληθὺς τῶν ἱερῶν
λείψανων καὶ κειμηλίων, αἶνα λίαν εὐλαβῶς καὶ
πολλῶ συσχεθεὶς φόβῳ ἐτόλμησα προσκυνῆσαι, τῆς
συνειδήσεως μαρτυρούσης τὸ ἀκάθαρτον τῆς ψυχῆς
καὶ τὸ δι' ὅλου τοῦ βίου ἀμετανόητον. Ἀλλ' εὐλο-
γητὸς ὁ Θεός, ὅτι ταῖς παρακλήσεσιν τῶν πατέρων καὶ
πάλιν μακρόθυμον ἐπεδείξατο καὶ οὐ συνάπλωσέ
με ταῖς ἀνομίαις μου.

Πορευομένων ἡμῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς
ΛΑΥΡΑΣ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν αἰρουμένων πρὸς
τὸ ὑψικεῖς τοῦ ΑΘΩΝΟΣ καὶ θαυμαζόντων διὰ
τὸ μεγαλεῖον τῆς κύκλῳ περὶ ἡμᾶς φύσεως, τὸ ἄρω-
μα τῶν θάμνων, τὰ κελαρρύνοντα ὕδατα, ἔτι δὲ
καὶ τὸν φλοίσβον τῶν κυμάτων τοῦ Αἰγαίου ὑπὸ
τοὺς πόδας ἡμῶν, οὐδόλως ἐγνωμεν τὴν προσέγγισιν
πρὸς τὴν θέσιν ἐνθα ἡ Θεοτόκος ἐφανισθεῖσα τῷ
Ἁγίῳ Ἀθανασίῳ προσέειπεν αὐτῷ ὕδωρ ἐκβλύζειν
ἐν ἀνδρὶ τόλῳ. Ἀλλ' ὅπερ τὰ λογικὰ πλάσματα
ἐπελάθοντο, τοῦτο τῶν ὁλόγων ζώων τοῦ διέλθε-
καί, ὃ τοῦ θαύματος, πρὸ 30 μ. ἀπὸ τοῦ ἀγιάσμα-
τος ταῦτα ἔστησαν ὡς ἀπὸ συνδημάτων ἀρνούμενα
περαιτέρω πορεύεσθαι εἰ μὴ πρότερον ἀφιππένον-
τας ἡμᾶς ἐβλεπον εἰς προσκύνῃσιν ἐν τῷ αὐτόθι
ναϊδίῳ. Ἐνταῦθα τὸ σημεῖον τοῦ Ζωοκτοῦ Σταν-
ροῦ καταφανὲς δρᾶται ἐν τῷ ρύακι τοῦ ἀφθόνως
ἐκ τοῦ βράχου ἐκβλύσαντος ὕδατος ὡς διαμεθεώσεως
τῆς πέτρας εἰς τέσσαρα τεμάχια ἅμα τῷ κρού-
σματι.

Ἐκτίθεν τὸν μικρὸν ἡμιονηγὸν ἀπολύσαντες—
ἅμα ὡς εἰς ΛΑΥΡΑΝ ἀφικόμεθα καὶ ἀνερχόμενοι
πρὸς ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΑ ὠδεύομεν δύσβατον καὶ
κρημνώδες τμήμα τοῦ ΑΘΩΝΟΣ. Κόπος καὶ ἰδρώ-
τες καὶ φόβοι ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν χαινόντων βαράθρων
διεσκεδάζοντο, διότι ἐδῶ Ἰωάννης ὁ Κουκουξέλης
βάσκων τοὺς τράγους τῆς Μονῆς καὶ ὕμνους τῇ
Θεοτόκῳ ψάλλον ἠνάγκαζεν αὐτοὺς θεῖς δυνάμει—
ἵστασθαι καὶ τροφῆς ἀπέχεσθαι. Ἐκεῖ ὁ βράχος
ἐνθα ἦσκησε καὶ ἐκοιμήθη Νεῖλος ὁ Μυροβλήτης.
Ἀλλαχοῦ ὁ κρημνὸς ὕψους 500 μ. ὅθεν Μάξιμος
ὁ Καυσοκαλυβίτης ὑπόπτερος πρὸς τὴν θάλασσαν
καθωοῖτο κατερχόμενος.

Ἡ ὑποδειγματικὴ τάξις ἀνὰ πάσαις ταῖς Ἱεραῖς
Μοναῖς, Σκήταις καὶ Καλύβαις, ἡ προθυμία τῶν
Πατέρων πρὸς ἀνακούφισιν τῶν προσκυνητῶν ἀδια-
κρίτως θρησκευματος καὶ ἐθνικότητος, ἡ ἀδιάκο-
πος προσευχὴ τῶν μοναζόντων ἡμέρας καὶ νυκτός,
ἵνα μὴ δίδωσιν ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τοῖς βλε-
φάροις νυσταγμόν, ἔτι δὲ καὶ ἡ συνεχὴς ἐργασία

πρὸς συντήρησιν, αἵνα ξένα ἡμῖν τοῖς κοσμοῖς ὑπάρχοντι, βαθεῖαν παρήγαγον οὐ μόνον εἰς ἡμᾶς τὴν αἰσθησιν—καὶ μακάριοι οἱ ταῦτα ποθήσαντες—ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐθαύμασαν. Διότι μετὰ τὴν προσκύνησιν Ἀμερικανοὶ καὶ ἄλλοι ἄλλοθενεῖς εἰς τὴν χώραν τῶν ἐπανελθόντων ἔγραψαν εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ θρησκευτικὰ, ὅτι ἂν μὴ κλῆρος καὶ λαὸς γενικῶς ὡς ὑπόδειγμα λάβῃ τὴν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων ζωὴν ἀδύνατον νὰ σωθῇ πᾶσα σάρξ.

Καὶ κατὰ πάντα μὲν ἀξιοθαύμαστοι πάντες οἱ Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀκριβοστάτην τήρησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Τυπικοῦ καὶ παντὸς τοῦ ἀναγομένου εἰς τὴν σεβασμίαν Ἐκκλησιαστικὴν ἀρχαιότητα εἶναι ἄξιοι συγχαρητηρίων πλείστων. Αἰρέσεις, σχίσματα καὶ ἐκκλησιαστικαὶ καινοτομίαι εἶναι ἐκτὶ ἀπαράδεκτοι, ὅθεν καὶ τὸ Πατριπαράδοτον ἐκκλησιαστικὸν (Ἰουλιανόν) ἐροτολόγιον ἀξιοζηλεύτως τηρεῖται. Ἔνεκα τούτου δικαίως πᾶς τις τῶν ὀρθοδόξων δύναται νὰ φρονῇ καὶ πιστεύῃ, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος εἶναι Περιβόλιον τῆς Θεοτόκου καὶ ἐπομένως ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ δὲ Μοναχοὶ αὐτοῦ ὁ γενναῖος Στρατός, οἱ φρουροὶ καὶ τὰ προκεχωρημένα φυλάκια αὐτῆς καὶ πάντες μακροήμερουσιν αὐτῶν εὐχόμεθα ἵνα ὑπὲρ ἡμῶν δέωνται.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κωνσταντινου ἀπηντήσαμεν προσ ὑπὲρ τὸν Ἱατρὸν κ. Ἰωάννην Ταϊσίκαν, ὠτορινολαρυγγολόγον, Κλεισούρης 10 (πλατεῖα Κάνιγγος—Ἀθῆναι) καλὸν ἐπιστήμονα καὶ καλὸν ὡσαύτως χριστιανόν, αἰτάσας τὰς Ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ὄρους περιελθόντα καὶ σὺν τῇ προσκυνήσει δωρεὰν θεραπεύοντα καὶ παρέχοντα τὰς συμβουλὰς του πρὸς πάντας οὓς εὗρεν αὐτόθι, προσκυνητὰς καὶ μὴ.

Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς ἀσεβείας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ ἐν ἀπάσαις ταῖς τάξεσι τῶν χριστιανῶν δὲν ἐξέλιπον εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς ψυχαί.

Ἡ σκληρὰ δοκιμασία τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ἐν τῇς ὑποδουλώσεως τοῦ 1941, ὁ λιμός τῆς Κατοχῆς καὶ αἱ παντοῖαι θλίψεις καὶ ἀνυχήματα, εἴ τι δὲ καὶ οἱ αἱματηρώτατοι ἐμφύλιοι πόλεμοι ἐγγύτερον τῷ Θεῷ ἐπανήγαγον τὸν πλανηθέντα ἄνθρωπον. Ἰσως διότι ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτοὺς τότε ἐξεζήτουν Αὐτόν καὶ ἐπέστρεφον καὶ ὠρθεῖζον πρὸς τὸν Θεόν. (Ψαλμ. ΟΖ').

Εὐθύμιος Τριανταφύλλου

ΟΙ ΠΛΑΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ

ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Μοναχοῦ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος γράφων πρὸς τὸν ἑαυτοῦ μαθητὴν Τιμόθεον, λέγει: πονηροὶ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες (Β'. Τιμοθ. Κεφ. Γ'. 13). Ὁ δὲ συναπόστολος αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, λέγει, ὅτι «πολλοὶ πλάνοι καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον» (Β'. Ἰωάν. 7.). Πρὸ δὲ τούτων εἶπεν ὁ Διδάσκαλος αὐτῶν καὶ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι «ἐγερθήσονται πολλοὶ ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώ-

σουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς» (Ματθ. ΚΔ'. 11—24).

Τὰ ἀνωτέρω προοιμιάζονται ἐκ τῆς ἀκολούθου ἀφορμῆς: Ἀπὸ μηνὸς καὶ πλέον ὁλόκληρος ὁ ὕπος τῆς Πρωτευούσης καὶ τῶν Ἑπαρχιῶν ἀσχολεῖται περὶ μιᾶς γυναικὸς ἐμφανισθείσης ἐν Ἀθήναις καὶ ὀνομαζομένης Ἀλεξάνδρας Μαγουλᾶ, ὑπὸ δὲ τῶν ἐφημερίδων ἀποκαλουμένης «ἁγίας», «θεραπευτρίας», «νηστευτρίας», «ἐχοῦσης ὑπερφυσικὰς ἰδιότητος» κ.λ.π. καὶ ὅτι «διὰ σταυρώματος» καὶ «εὐλογίας» θεραπεύει διαφόρους ἀνιάτους ἀσθενεῖας, ἀποκαλύπτει ἀπόκρυφα καὶ ἄγνωστα αὐτῇ νοσήματα, καὶ ὅτι θεραπεύει καὶ πολὺ μακρὰν αὐτῆς εὐρισκομένους ἀσθενεῖς τῶν ὁποίων διורᾶ μακρόθεν καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας, καὶ εἰς ποῖαν ἀκριβῶς στάσιν εὐρίσκεται κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ ἀσθενής!!! Τὸ δὲ σπουδαιότερον, ὅτι: καθ' ἐκάστην στιγμὴν συνομιλεῖ μετὰ τοῦ Χριστοῦ, κατ' ἐντολὴν τοῦ ὁποίου λέγει, ἐνεργεί καὶ γράφει!!! Καὶ ταῦτα πάντα κατορθώνει—κατὰ τὰς ἐφημερίδας πάνιότε ἔνεκα τῶν μεγάλων ἀρετῶν τῆς, καὶ διότι ἐπὶ 15 ἔτη «δὲν ἔφαγε λάδι» κατὰ τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ἰδίας αὐτῆς.

Πάντα τ' ἀνωτέρω κωδωνίζουσιν αἱ ἐφημερίδες προσθέτουσαι, ὅτι: καθ' ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 6ην μετὰ μεσημβρίαν κάμνει τὰ «σταυρώματα» τῆς ἡ κ. Μαγουλᾶ διότι, λέγει ἡ ἰδία «Γιατὶ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ στίς 6 ἡ ὥρα ἐσταυρώθη ὁ Κύριος, καὶ θὰ σταυρῶν καὶ ἐγὼ τὸν κόσμον γὰρ νὰ δοξάζω τὸ ἔργον τοῦ τῆς Ἰδίας ἡμέρας καὶ τὴν ἰδίαν ὥρα τοῦ μαρτυρίου Του» (Βλέπ. Ἐφημερίδα «Ἀπογευματινὴ» 34—1—57). Ὁ δὲ ὄχλος τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν περιέργων συνωθεῖται ἔξωθεν τῆς οἰκίας αὐτῆς κλειῶν τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς παρόδους, καὶ ἀναμένων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἵνα ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας τῆς ἡ κ. Μαγουλᾶ καὶ «εὐλογήσῃ» καὶ «σταυρώσῃ» τὰ πλήθη. (ἐφημερ. Ἀκρόπολ. καὶ Ἀπογευματιν. ἀπὸ 20—30—Ἰανουαρίου 1957).

Ἡμεῖς στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν λοιπῶν Θεοπαράδοτων βιβλίων τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν, καὶ γνωρίζοντες ἐξ αὐτῶν, ὅτι «καὶ αὐτὸς ὁ σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός· οὐ μέγα οὖν εἰ καὶ οἱ διάκονοι αὐτοῦ μετασχηματίζονται ὡς διάκονοι δικαιοσύνης (Β. Κορινθ. Κεφ. ΙΑ'. 14) διακηρύσσομεν καὶ διαβεβαιούμεν, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ θαυμάτων καὶ θαυματουργοῦ. Ἀλλ' ἢ πρόκειται περὶ μεγαλομανοῦς καὶ ἀπετεώιος, ἢ πρόκειται περὶ πλάνης καὶ πλανώμενης. Καὶ πλανώμενη ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος κ. Μαγουλᾶ, πλανά κατ' ἐπέκτασιν καὶ τοὺς αὐτῇ προσέχοντας, καὶ ἐφαρμίζεται ἡ Ἀποστολικὴ ρῆσις «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι», ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω.

Διότι: Πόθεν ἀπέκτησε, τὴν δύναμιν τῆς θαυματουργίας ἡ κ. Μαγουλᾶ; Ἐκ τῆς δεκαπενταετοῦς νηστείας τῆς, ἀπαντᾷ ἐκείνη καὶ οἱ ταύτην διαφημίζοντες. Ἀλλ' ἀνταπαντῶμεν.

Τὰ βιβλία τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι πλήρη βιογραφιῶν Ἀγίων παλαιῶν καὶ νεωτέρων, οἵτινες δὲν ἔφαγον λάδι, ὅχι 15 ἢ 20 ἔτη, ὡς ἡ κ. Μαγουλά, ἀλλ' ἐκ μικρᾶς ἡλικίας καὶ μέχρι τέλους τοῦ βίου αὐτῶν, ἦτοι ἐπὶ 60, 70, καὶ 80 ἔτη, ἐτρέφοντο μόνον δι' ἁγρίων χόρτων, καὶ τούτων ἀβράστων καὶ ἀναλάδων. Καὶ ὁμως, μεθ' ἴδλα ταῦτα, δὲν ἐκωδώνισαν Φαρισαϊκῶς, ὅτι ἦσαν νηστευταί, οὐδὲ «ἐσταύρωναν» οὐδὲ «ἠυλόγουν», μακρόθεν τοὺς ἀσθενεῖς, οὐδὲ καθ' ὠρισμένην ἡμέραν (ὡς ἡ κ. Μαγουλά σταυρῶν οὐσα καὶ εὐλογοῦσα ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν ἡμέρας μετὰ μεσημβρίαν), ἀλλ' οἱ Ἅγιοι Ἀπαρητήτως ἐν ὁαδῇποτε ἡμέρα καὶ ὥρα προσήρχοντο αὐτοῖς οἱ ἀσθενεῖς, ἢ ἐπέθετον ἐπ' αὐτοὺς τὰς ἁγίας τῶν χεῖρας, ἢ ἤλειπον αὐτοὺς δι' ἁγίου ἐλαίου ἐκ τῶν κανδηλῶν τῶν ἁγίων Εἰκόνων καὶ τῶν ἁγίων Λειψάνων, ὡς ἔπραττον καὶ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες «ἤλειπον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀρρώστους καὶ ἐθεράπευσαν». (Μάρκ. ΣΤ'. 13).

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς θαυματουργῶν, καίτοι Θεὸς καὶ ἐπομένως τὰ πάντα δυνάμενος, ἐν τούτοις ἢ διὰ τῶν ἁγίων Του χερῶν ἤγγιζε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐθεράπευεν, ἢ οἱ ἀσθενεῖς ἤγγιζον τὰ ἐνδύματα Αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρουσι τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια διὰ τὴν αἰμορροοῦσαν γυναῖκα (Ματθ. Θ'. 20) διὰ τὸν ἄλλον καὶ κωφὸν (Μάρκ. Ζ'. 32) διὰ τὸν υἱὸν τῆς ἐν Ναὶν χήρας (Λουκ. Ζ'. 14) καὶ πλείστους ἄλλους. Ἡ δὲ κ. Μαγουλά «σταυρῶν οὐσα» καὶ «εὐλογοῦσα» ἐκ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τῆς, θαυματουργεῖ!!! καὶ ὑπάρχουσι δυστυχῶς οἱ πιστεύοντες τοῦτο!

Ἐπειτα ποῖος ἐκ τῶν ἀποδεδειγμένων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διεκήρυξε λέγων, ὅτι ἐγὼ εἶμαι νηστευτὴς, νηστεύω. Ἐγὼ εἶδα καὶ βλέπω τὸν Χριστὸν καὶ συνομιλῶ μετ' αὐτοῦ. Ἐγὼ εἶδον καὶ βλέπω Ἀγγέλους, Ἁγίους, ὀπτασίας, ἀποκαλύψεις. Ἐγὼ δύναμαι νὰ ἀποκαλίψω πᾶν μυστικόν καὶ νὰ θεραπεύσω πᾶσαν ἀσθένειαν; Βεβαίως οὐδεὶς. Ἀλλὰ πάντες προσεπάθουν ἵνα κρύψωσι τὰς ἀρετὰς αὐτῶν. τὰς δὲ τυχόν φαιερούμενας ὑπ' ἄλλων, δὲν ἐθεώρουν πλέον ἀρετὰς, ἀλλὰ μάλλον ἐθεώρουν ταύτας ὡς ἁμαρτίας, καθὼς διδάσκουσιν ἡμᾶς τὰ βιβλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ οἱ βίοι τῶν Ἀγίων. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶδε πολλάκις τὸν Χριστὸν καὶ συνωμίλησε μετ' Αὐτοῦ, ὡς ἀναφέρεται εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων. Εἶδε τὴν μεγάλην ἐκείνην ὀπτασίαν καὶ ἀποκάλυψιν διὰ «ἡρπάγη εἰς τὸν Παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι» (Β'. Κορινθ. ΙΒ'. 4).

(Συνεχίζεται)

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Περὶ Ἀκηδίας

Ἐκτος ἁγῶν ὅστις ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς εἶναι ὁ κατὰ τοῦ πνεύματος τῆς ἀκηδίας τὸ ὅποιον εἶναι συνεζευγμένον καὶ συνεργεῖ μετὰ τοῦ πνεύματος τῆς λύπης.

Δεινὸς οὗτος καὶ ἄγριος ὁ δαίμων ὅστις καὶ μετὰ τῶν μοναχῶν πάντοτε πολεμᾷ. Ἐπιτίθεται δὲ αὐτὸς κατὰ τοῦ Μοναχοῦ τὴν ἔκτην ὥραν προξενῶν εἰς αὐτὸν ἀτονίαν καὶ φρίκην καὶ δημιουργῶν μῖσος καὶ πρὸς τὸν ἴδιον τὸν τόπον πρὸς τοὺς ἐκεῖ διυβριζοντας ἀδελφοὺς πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν ἀκόμη δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν τῶν Θείων Γραφῶν, ὑποβάλλων μάλιστα εἰς αὐτὸν λογισμοὺς ἀναχωρήσεως. Ἐάν δὲ δὲν μετοικήσῃ οὗτος εἰς ἄλλον τόπον νομίζει ὅτι ὁ κόπος καὶ ὁ χρόνος του σπαταλῶνται ἐπὶ ματαίῳ. Πρὸς τοῦτοις περὶ τὴν ἔκτην ὥραν καὶ πείναν αἰσθάνεται τοιαύτην ὥσάν νὰ εἶχε νηστεύσει ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ νὰ εἶχεν ὑποβληθῇ εἰς βαρὺν κόπον ἢ νὰ εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ μακροτάτης ὁδοπορίας.

Ἐπειτα ὁ δαίμων οὗτος τῆς ἀκηδίας ἐμβάλλει εἰς τὸν μοναχὸν λογισμοὺς ὅτι δηθεν κατὰ κανένα ἄλλον τρόπον δὲν δύναται νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς νόσου ταύτης καὶ τοῦ βάρους εἰ μὴ μόνον μὲ τὸ νὰ ἐξέρχεται συνεχῶς ψευδόμενος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι κάμνει τοῦτο χάριν εὐλογίας ἢ ἐπισκέψεως ἀσθενούντων. Ὅταν δὲ δὲν δυνηθῇ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τοιαύτας δικαιολογίας ἀφοῦ καταπέσῃ εἰς βαρυτάτον ὕπνον σφοδρότερος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἰσχυρότερος γίνεται μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ διορθωθῇ ἐμὴ μόνον διὰ τῆς προσευχῆς τῆς ἀποχῆς, ἀπὸ τῆς ἀργολογίας, τῆς μελέτης τῶν θείων λόγων καὶ τῆς κατὰ τῶν πειρασμῶν ἐπιμονῆς.

Διότι, ἐάν οὗτος ὁ δαίμων δὲν εὕρῃ αὐτὸν ἡσφαλιζόμενον διὰ τοιούτων ὕπλων ἀφοῦ κατατοξεύσῃ αὐτὸν μὲ τὰ βέλη του, τὸν καθιστᾷ ἄστατον καὶ ὄνειροπόλον, ράθυμον καὶ ὀκνηρόν, στέλλων αὐτὸν νὰ περιέρχεται πολλὰ Μοναστήρια καὶ δ. οὐδὲν ἄλλο νὰ ἐνδιαφέρεται παρὰ νὰ ἐρευνᾷ ποῦ παρασκευάζεται καλὸν γεῦμα καὶ προσφέρονται ποτά, τίποτε λοιπὸν ἄλλο δὲν φαντάζεται ὁ νοῦς τοῦ νοσοῦντος ἐξ ἀκηδίας, παρὰ μόνον τὰ ἐκ τῶν πλουσιῶν γευμάτων καὶ ποτῶν προκαλούμενα αἰσχροὶ ὄνειροπολήματα. Διὰ τοιούτων ὅθεν μέσων δεσμεύει αὐτὸν εἰς κοσμικὰ πράγματα καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δελεάζει μὲ ταύτας τὰς ἐπιβλαβεῖς κοσμικὰς ἀσχολίας ἕως οὗτος ἀπομακρύνῃ αὐτὸν τελείως τῆς μοναδικῆς ἰδιότητος. Ὁ Ὁσισιὸς Ἀπόστολος λοιπὸν, γνωρίζων ὅτι ἡ νόσος αὕτη εἶναι βαρυτάτη καὶ ἐπιθυμῶν, ὡς σοφὸς ἱατρός, νὰ ἀποσπάσῃ ταύτην ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν προτοῦ κάμῃ ρίζας, τὰς αἰτίας πρό παντός, ἐκ τῶν ὁποίων γεννᾶται παρουσιάζει, λέγων τὰ ἑξῆς:

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης

Θεμιστοκλέους 33

«Παραγγέλλομεν ὑμῖν ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σιέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντός ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος, καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν, ἣν παρελάβοτε παρ' ἡμῶν. Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε πῶς δεῖ ἡμᾶς μιμεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἡτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν· οὐδὲ γὰρ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρά τινος· ἀλλὰ κόπῳ καὶ μόχθῳ νυκτός καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι, πρὸς τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαι τινα ὑμῶν. Οὐχ ὅτι δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν ἀλλ' ἵνα τύπον δώμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς. Καὶ γὰρ ὅτε ἤμεν πρὸς Ὑμᾶς, τοῦτο παραγγέλλομεν ὑμῖν· ὅτι εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μὴ δὲ ἐσθιέτω. Ἀκούομεν τινὰς περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως μὴδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους. Τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι τὸν ἑαυτὸν ἄρτον ἐσθίωσιν».

Ἄς ἴδωμεν τώρα, πῶς, τόσο σαφῶς, ὁ Ἀπόστολος περιγράφει τὰς αἰτίας τῆς ἀκηδίας. Καλεῖ λοιπὸν ἀτάκτους τοὺς μὴ ἐργαζομένους διὰ τῆς μιᾶς ταύτης λέξεως πολλὴν κακίαν ἐμφαίνων. Διότι ὁ ἄτακτος καὶ ἀνευλαβῆς εἶναι καὶ αὐθάδης εἰς τοὺς λόγους καὶ εὐκολος εἰς ὕβριν, ὥστε νὰ εἶναι ἀκατάλληλος δι' ἡσυχίαν καὶ δοῦλος τῆς ἀκηδίας. Παραγγέλει λοιπὸν νὰ ἀπομακρυνώμεθα ἀπ' αὐτῶν δηλαδὴ νὰ προφυλαττώμεθα ὡς ἀπὸ λοιμικῆς νόσου. Καὶ βιοῦντας οὐχὶ συμφῶνως πρὸς τὴν παράδοσιν τὴν ὁποίαν παρέλαβον παρ' ἡμῶν, διὰ τῶν λέξεων τούτων ἐννοῶν, ὅτι εἶναι ὑπερήφανοι καὶ περφρονητικοὶ καὶ ἀσεβεῖς εἰς τὰς ἀποστολικὰς παραδόσεις. Λέγει δὲ ἐν συνεχείᾳ, «δωρεὰν οὐκ ἐφάγομεν ἄρτον παρά τινος· ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ νυκτός καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι».

Ὁ διδάσκαλος τῶν Ἑθνῶν, ὁ κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἀνελθὼν ἕως τρίτου Οὐρανοῦ, ὁ λέγων, ὅτι οἱ τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκοντες, εἰς τὸν Κύριον ὑποτάσσονται, συμφῶνως πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον ζῶντες, ἐργάζονται δὲ καταβάλλοντες, κόπους καὶ μόχθον νυκτὰ τε καὶ ἡμέραν.

Τι λοιπὸν πρέπει νὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ τὸ σον κακῶς ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ ἐπιδιώκοντες σωματικὴν ἀνάπαυσιν; Ἡμεῖς πρὸς τοὺς ὁποίους ὅ,τι τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐνεπιστεύθη, οὔτε ἡ φροντίς τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μόνον ἡ φροντίς διὰ τὴν ψυχὴν μας, μᾶς ἀνετέθη; Κατόπιν, ἀποδεικνύων σαφέστερον τὴν ἐκ τῆς ἀργίας ἐπερχομένην βλάβην, λέγει· «μὴδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους». Διότι, ἀπὸ τῆς ἀργίας, ἡ περιέργεια καὶ ἀπὸ τῆς περιεργίας ἡ ἀταξία καὶ ἐκ ταύτης πᾶσα κακία.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄξιος εὐγνωμοσύνης

Εἶναι πάντοτε ἄξιος εὐγνωμοσύνης ὁ Ἀρχιμανδρίτης Κ. Ἀθηνῶντος Καντιώτης, ὁ ὅστις ἀγωνίζεται σθεναρῶς κατὰ τῆς ἡθικῆς διαφθορᾶς. Εἶναι μαχητὴς, συγγραφεὺς. Τὸ ἀπέδειξε καὶ εἰς τὸ Συνέδριον τῶν Ἱεροκηρύκων καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Καρναβάλου. Πλησίον του ἴστανται ὅσοι ποιοῦν τὴν Ἐκκλησίαν.

Κῶν)ντίνος Οἰκονόμου ἐξ Οἰκονόμων

Κατ' αὐτὰς συνεπληρώθησαν 100 ἔτη (1857—1957) ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων. Ἡ δρᾶσις του ὑπῆρξε πολὺπλευρος. Δὲν ἦτο μόνον λόγιος, συμβαλὼν τὰ μέγιστα εἰς τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν τοῦ κατὰ μεμολωπισμένου ἐκ τῆς πολυχρονίου δουλείας Ἑθνους· δὲν ἦτο μόνον ἐθνικὸς ἀνὴρ, ἀνῆκων εἰς οἰκονομικὴν ἡρώων ἀγωνιστῶν. Ἦτο πρωτίστως καὶ κυρίως ὁ Μέγας Ἐκείνος Μαχητὴς, ὅστις κατεπλητέυσεν τὸ βαρὺ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἔγκλημα, τὴν ἀπὸ σπασιν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Κῶ πόλεως καὶ τὴν κατακερματίσιν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς μικρὰς καὶ ἀδυνάτους ομάδας.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ὑπερέχοντος αὐτοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐνότητος καὶ τῆς Οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας μαχητοῦ.

Ἀπὸ τὰς Πάτρας

Δὲν εἴσθε ἐναντίον τῆς ψυχαραγωγίας οὔτε τῆς χαρᾶς. Ἐφύσον ὅμως αἱ ἐκδηλώσεις αὐταὶ καταμολύονται ἀπὸ τὴν λάσπην τῆς διαφθορᾶς, τότε ἀποκτελοῦν ἐγκλήματα κατὰ τῆς ἡθικῆς. Ἡ λύπη μας καθίσταται ἱερεμιακὴ, ὅταν σκεφθῶμεν, ὅτι τὸ δημόσιον αὐτὸ ὄργιον τὸ ἐπισημοποιοῦν ἐκπρόσωποι τῆς Πιλιτείας. Ἐκρεπε τοὐλάχιστον οἱ κύριοι αὐτοὶ, νὰ ἐπιλογίσουν τὴν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις διὰ τῆς σφοδρᾶτος ἐγκυκλίου ἐπεσήμανε τοὺς ἡθικοὺς κινδύνους τοῦ Καρναβάλου. Οὔτε τὴν Ἐκκλησίαν δὲν σέβονται.

Ἐπίσκεψις τοῦ κ. Βρανοπούλου

Κατόπιν προσκλήσεως ἐπισκέφθη τὸν κ. Βρανόπουλον ὁ πρόεδρος τῆς οργανώσεως Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Κ. Θεοφάνους μετὰ τινος Συμβούλου Ὁ κ. Βρανόπουλος ἐξεδίλωσε τὴν συμπάθειάν του καὶ ὑπεσχέθη συμπαράστασιν εἰς ὅλας μας τὰς ὑποθέσεις.

Ῥόδον, τὸ ἀμάραντον

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ὁ Ἀρχιμανδρίτης Καλλίστος Γιαννακουλόπουλος ἐξετύπως πολυτελέστατον τεῦχος τῶν χαιρετισμῶν τῆς Θεοτόκου διηρησμένον μετὰ παραστάσεις, σχετικὰς πρὸς τὸ περιεχόμενον ἐκαστοῦ οἴκου. Πρόκειται περὶ Τυπογραφικοῦ ἀριστουργήματος καὶ ὑπερέχον ἐμπειρίας.

Διὰ τὴν ἵδρυσιν παραρτημάτων Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ἐξ ἀφορμῆς ἐπιστολῆς τῶν ὁμοφρόνων ἀδελφῶν τοῦ παραρτήματος Ν. Μαδύτου Χαλκιδικῆς, σχετικῶς μετὰ τὰς προϋποθέσεις ἀναγνωρίσεως παραρτήματος γνωρίζομεν τὰ ἑξῆς: Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συστήσουν παράρτημα εἰς τὸ χωρίον τῶν, τὴν ἐπαρχίαν τῶν κ.τ.λ. πρέπει νὰ εἶναι τοὐλάχιστον 20 (εἴκοσι). Αὐτοὶ λοιποὶ θὰ υπογράψουν μίαν αἴτησιν πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν καὶ θὰ ζητοῦν τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὡς παραρτήματος. Μόλις λάβουν ἐκ τοῦ Κέντρου τὴν σχετικὴν ἐγκρίσιν εἶναι πλέον παράρτημα καὶ δύναται νὰ ἔχουν σφραγίδα (ὁμοίαν μετὰ τοῦ Κέντρου) καὶ μετὰ τὰς λέξεις: Παράρτημα...), βιβλίον πρακτικῶν, βιβλίον ταμείου, πρωτόκολλον κ.τ.λ., ὅσα ἔχουν τὰ λοιπὰ σωματεῖα. Ἀλληλεγγυητικὴ ἐνέργεια ἐκ μέρους τοῦ Κέντρου δὲν ἀπαιτεῖται.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριον Καλοσηνάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Οἱ παλαιοημερολογῆται ἀπαλλάσσονται τοῦ ἐρανικοῦ φόρου

Κατωτέρω δημοσιεύομεν παλαιὰν ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν ἰσχύουσαν εἰσεῖν, δι' ἧς τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. ἀπαλλάσσονται τῆς ἀποχεώσεως τοῦ ἐρανικοῦ φόρου. Ἐπομένως διὰ λόγους ἡθικῆς τάξεως, ὅσοι πιέζονται εἰς τὴν καταβολὴν τοῦ φόρου αὐτοῦ, δύνανται νὰ κάνουν ἔνστασιν ἀντί-μει τῆς κατωτέρω ἀποφάσεως.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν

Γεν. Δ/νσις Δημοσ. Λογιστικοῦ

Διεύθυνσις II

Τμήμα Β'

Γραφεῖον 2ον

Ἀριθ. πρωτ. 274568(III)141

Ἀρ. ἐγκ. PONEO 354

Π ε ρ ι λ η ψ ι ς

Ὅτι αἱ κοινότητες τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατοβολὴν τοῦ 25 ο)ο.

Π ρ ὁ ς

1ον) Τὸ παράρτημα Χαλκίδος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ.

2ον) Τὸ παράρτημα Βόλου τῆς Ἑλλ. Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 30)8)46 αἰτήσεώς σας, γνωρίζομεν δι' ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖτε ἀνεξάρτητον θρησκευτικὴν ὀργάνωσιν, ἥτις ἐγνωρίσεν ἡμῖν τὸ Τ.Α.Κ.Ε. οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἑλλάδος, οἱ δὲ ἱερεῖς ὑμῶν δὲν μισθοδοτοῦνται ὑπὸ τοῦ Δημοσίου Ταμείου.

Ὁ ἀναγκαστικὸς Νόμος 339)45 περὶ μισθοδοσίας τοῦ ἐφημερίου Κλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δὲν ἐφαρμόζεται ἐφ' ὑμῶν.

Ὁ Διευθυντὴς
Δ. ΜΑΝΩΛΕΣΟΣ

Ἀκτινοβολία ἀγάπης

Τὴν Κυριακὴν τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον Θεσσαλονίκης μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Διδάκτριν Κ. Καραῖ, τὴν βοηθὸν Διδάκτριν Ε. Ἰωαννίδου καὶ τὰ μέλη τῆς ἐφορίας τοῦ Κ. Σ. ἐπετέλεσαν μίαν ὄντως ἀξέπαινον πράξιν. Ἐπεσκιέσθη τὸν Οἶκον Τυφλῶν παιδιῶν Θεσσαλονίκης. Ἐκεῖ ἐφυχαγώγησαν τὰ δυστυχῆ παιδάκια, μὲ χριστιανικὰ ἄσμα-τα καὶ διδασκτικὰ ποιήματα προσφέρονται διάφορα γλυκίσματα καὶ καρομέλλες εἰς αὐτά. Ἡ ὥραία αὐτὴ πράξις ἐχαιρέτισθη ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς μικροὺς μὲ ἰδιαίτερον χαρὰν, καὶ ἀπέσπασεν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν ἐπαινον τοῦ προσωνομικοῦ.

Αἱ νέαι Θεομηνίαι

Μὲ ἀρετὴν συγκίνησιν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐδέχθη τὴν εἴδησιν τῆς νέας Θεομηνίας τῶν σεισμῶν εἰς τὴν περιόχην τῆς Θεσσαλίας. Ὅλοι εἴμεθα ἔνοχοι ἀπάντασι τοῦ Θεοῦ καὶ ὀφείλομεν νὰ προσέξωμεν τὴν σκληρὰν αὐτὴν εἰδοποίησιν τῆς ὁργῆς του. Ἀπάντασι δὲ τῶν πληγέντων ἀδελφῶν ἔχομεν ἱερὰν ὑποχρέωσιν ἀγάπης καὶ συμπαράστασεως. Ὁ Θεὸς ἃς μᾶς συγχωρήσῃ.

Ἡμεράκλεισις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπισταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου Ἡμεραπτήματος Θεσσαλονίκης

Τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς, εἰς τὴν αἶθουσαν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἔλαβε χώραν ἐορταστικὴ ἐκδήλωσις, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἀγίων ἐορτῶν, Χριστουγέννων καὶ Νέου ἔτους. Παρέστησαν δὲ εἰς αὐτὴν: Οἱ σεβαστοὶ μας Ἱερεῖς, ἅπαντα τὰ μέλη τοῦ Δ. Σ. καὶ ἄλλοι πολυπληθεῖς ἀκροατήριον.

Ἡ ἑνταῖς ἐγένε μετὰ σύντομον δμιλίαν τοῦ κ. Προέδρου. Ἀκολούθως δὲ εἰς σχετικὴν δμιλίαν γενόμενην ὑπὸ τῆς βοηθείας τοῦ Κ. Σ. Διδάκτου Ε. Ἰωαννίδου, ἐξήρθη ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἔργον τοῦ Κ. Σ. καὶ συνησκήθη ἡ ἀνάγκη τῆς υπάρξεως τούτου. Τὰ διδασκτικὰ ποιήματα καὶ οἱ κατανυκτικοὶ ὕμνοι καὶ ἡ ἐν γένει ἐορτὴ συνεκίνησαν βαθύτατα τὸ ἀκροατήριον, τὸ ὁποῖον εἰς τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς προσέφερεν ἕνα χρηματικὸν ποσὸν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Κ. Σ.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς, ὁμίλησεν μὲ πλήρη σαφήνεια καὶ γλαφυρότητα ὁ σεβαστὸς μας Ἱερεὺς Π. Στυλιανὸς Μουσᾶς, ὅστις ἐκράτησεν ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατηρίου. Ἡ δὲ Διδάκτριν Κατηγήτρια Κ. Καραῖ ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸ ἀκροατήριον τὸ ὁποῖον διὰ τῆς παρουσίας του ἐτίμησεν τὴν ἐορτὴν. Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς ἐπῄλησεν μελωδικώτατα τὰ κάλαντα τῆς Πρωτοχρονιάς ἐνῶ συγχρόνως διενέμουντο εἰς τὰ παιδάκια τοῦ Κ. Σ. δέματα μὲ εἶδη σχολικὰ. Ἡ ἐορτὴ ἐσημειώσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Ἡ σύστασις καὶ ἀναγνώρισις Πελοπονητικοῦ Ταμείου

Τελευταίως συνεστῆθη εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν Ταμεῖον Πτωχῶν, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἀγία Τριάς». Ὡς πρῶτον ἐκδήλωσιν τῆς συστάσεώς του προσέβη εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόρων μελῶν τῆς Κοινότητός μας διὰ συνολικοῦ ποσοῦ 6.450 (ἑξ. χιλιάδων τετρακοσίων πενήκοντα δρ.) ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων. Ἀς εὐχηθῶμεν ὅπως, τοῦτο θεωρηθῇ ὡς καλὴ ἀπαρχὴ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀποστολῆς του. Μὲ τὴν διάπυρον εὐχὴν ὅπως, ὁ Κύριος ἐν τῇ ἀγαθότητι του βοηθήσῃ τοὺς ἀσχολομένους εἰς τοῦτο καὶ πραγματοποιηθῇ ἐν τῇ πληρότητι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐν λόγῳ Ταμείου.

Προσοχὴ

Διάφορα πρόσωπα περιέρχονται τὰς οἰκίας τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ δημοφάνων ἀδελφῶν διὰ νὰ ζητήσωσι ἐλεημοσύνην ἢ ἄλλην τινα βοήθειαν. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ κάνουν χειρὶν ὀνομάτων ἱερῶν ἢ σημαίνοντων παραγόντων. Καὶ τὸ μὲν καθήκον τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ἐπιβεβλημένον, ἀφιέμενον εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ πιστοῦ ἢ ἐπίκλησις ὅπως ὀνομάτων συνιστᾷ κακοήθειαν ἢ καὶ ἀπάτην. Ἀς τὸ ἔχουν ὑπὸ ὄψιν των οἱ ἀδελφοί.

Ἡ ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΩΝ

Αἱ τιμαὶ τῶν ἡμεροδεικτῶν, λόγῳ τῆς ἀυξήσεως τῶν τυπογραφικῶν δαπανῶν, καθωρρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Α) Τοίχου	Δρχ.	7
Β) Τσέπης	»	3

Αἱ παραγγελίαι ἀποστέλλονται ἐλεύθεραι ταχυδρομικῶν τελῶν. Παρακαλοῦμεν αἱ παραγγελίαι νὰ ἐξοφλῶνται ἀμέσως.